

CA MỔ KHỬ HỒI

Nguyễn Thế Hưng



Mấy ngày nay hấn cảm thấy bụng mình không ổn tí nào, cứ như có cái dằm gì bên trong mà thỉnh thoảng trở mình đau nhói. Từ lúc mổ ruột thừa đến nay cả tháng rồi mà chưa thể đi làm được.

Nhà có hai anh em mồ côi cha mẹ từ nhỏ, nương tựa vào nhau làm thuê đủ thứ việc kiếm sống từ: cắt lúa, cuốc đất, nhặt ve chai, dò phế liệu...không nề hà việc gì mà cũng bữa đói, bữa no. Nhìn mái nhà xiêu vẹo, gió thổi quanh năm, chiếc giường tre ọp ẹp, hấn rơm róm nước mắt kèm theo cơn đau bụng khiến hấn rên ư ử. Mấy hôm nay, em hấn lên hỏi bác sĩ về bệnh của hấn sao mà đau hoài không dứt.

Thông thường, nghe nói mổ ruột thừa một tuần là bình phục. Chỉ nghe bác sĩ giải thích: mổ thì phải đau chứ, tùy cơ địa mỗi người...Em hấn yên tâm về động viên anh chờ thêm vài ngày sẽ hết. Hôm nay, hấn đau nhiều hơn, không ăn uống gì được. Thấy thằng em đi dò phế liệu về khoe bán được mấy chục ngàn, hấn cười buồn.

Thằng em để cái máy dò phế liệu cũ mềm xuống dưới gầm giường, chỗ anh nó nằm rồi tắt đi nấu cơm chiều. Chiếc máy kêu liên hồi : bip, bip...Hấn gọi em lên xem chiếc máy bị sao mà phát tiếng kêu làm hấn khó chịu. Thằng em chạy lên, bảo quên tắt công tắc máy, rồi anh em nhìn nhau. Thằng em nói:

- Hay lúc sống, ba mẹ có chôn vàng bạc dưới nền nhà để làm cửa mà không kịp trần trời không anh?

Hấn nhìn em mình với ánh mắt ngờ vực nhưng cũng le lói hy vọng. Hấn bảo em dìu qua bàn ngời và em nó lấy máy rà quanh giường nhưng không nghe thấy gì. Dìu anh trở lại giường thì chiếc máy kêu đều đều. Em hấn nhìn từ đầu đến chân anh nói: chắc người anh có mang nhẫn hay dây

chuyên... nhưng lấy gì có mà mang. Em hẳn đưa máy rà gần bụng hẳn, tiếng kêu lớn dần và thảng thốt kêu lên:

Thôi chết, trong bụng anh có sắt thép gì rồi. Như sực nhớ ra, nó đưa thảng anh đến bệnh viện cấp cứu .

Sau khi chỉ định siêu âm bụng bệnh nhân, bệnh viện họp khẩn vì hình chiếc kéo hiện rõ mồn một trên màn hình. Cuộc họp căng thẳng qui trách nhiệm ca mổ trước đây hơn một tháng mà trong sổ ghi chép là thành công tốt đẹp, bệnh nhân ổn.

Cuộc tranh luận nổ ra giữa bác sĩ và y tá phụ mổ, không ai biết chiếc kéo để quên hay đi phượt vào ổ ruột bệnh nhân bằng cách nào. Còn cô y tá trong kíp mổ phàn nàn vì bên kiểm vật tư báo mất chiếc kéo mà bị bệnh viện trừ điểm và cắt chiến sĩ thi đua của cô sáu tháng đầu năm vừa rồi.

Rồi hẳn cũng được xuất viện, người nhẹ nhàng, hẳn thấy yêu đời biết bao. Được y sĩ, bác sĩ thăm hỏi ân cần như từ mẫu và không quên hỏi hẳn chỗ bán máy dò phế liệu ở đâu. Nghe đâu phòng phẫu thuật đề xuất mua một cái để kiểm tra nhanh bệnh nhân sau mổ.

Bác sĩ nói vui là hẳn còn may mắn đó, bị quên kéo chứ gạc, băng hay hộp quẹt thì sao mà phát hiện được. Có trường hợp đau chân thôi mà còn bị cắt bỏ lộn mất chân giữa nửa là... Kể cả mổ nhầm bệnh nhân cũng không phải là hiếm gặp trong thời buổi xã hội đầy biến động này.

Bên nước Jordan, bác sĩ còn quên cả điện thoại di động trong bụng làm bệnh nhân bị sôi ruột cả tuần vì liên tục nhận cuộc gọi đến. Thôi thì xui rủi mà, phát hiện được là mừng rồi.

Anh em hẳn về mà lòng tràn đầy hạnh phúc với ít tiền, quà dưỡng bệnh của các mạnh thường quân gửi cho. Nếu không có gì bất thường thì tuần sau hẳn được đi làm lại. Hẳn huyết sáo liên hồi, hai bên đường hương lúa thơm ngào ngạt...

Nguyễn Thế Hưng

Nguồn: <https://groups.google.com/d/msgid/tieng-quehuong/1289114766.1137.1717046227050%40mail.yahoo.com>.

www.vietnamvanhien.org



VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info



TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 10400 TÁC PHẨM